

Szerkesztési iroda

Sepsi-Szentgyörgyv.
Csiki-utca, Matheovics-féle
ház, hová
a lap szellemi részét illető
közlemények küldendők.

Kiadó hivatal:

BERNSTEIN MÁRK
könyvnyomdája
hová a hirdetések és
előfizetési pénzek
bérmentesen intézendők.

NEMERE.

Politikai, társadalmi, szépirodalmi és közgazdászati lap.
A „Háromszéki háziipar-egylet” hivatalos közlönye.

Megjelenik ezen laphteten-
ként kétszer:
csütörtökön és vasárnap.

ELŐFIZETÉSI FELTÉTEK

Helyben házhoz hordva, vagy
vidékre postán küldve
Egész évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 frt — kr.
Negyedévre . . . 1 frt 50 kr.

Küldemények díja:

3 hasábol postai-sorért, vagy
annak helyéért 6 kr.
Bélyegjű külön 6 kr.
Nyitólír sora 15 kr.

Társadalmunk nyomorúsága és egy kis po-
litika.

Ha e címet elolvassa valaki, azonnal elmo-
solyog felette. Hisz a politika már magában véve
nyomorúság és ha valaki a politikai élet meddő
bajait mérlegelni kezdi, lehetetlen, hogy azt társa-
dalmi bajnak ne kvalifikálna. Tehát a politika vé-
rünkben van: attól nem tudunk megszabadulni.
Azzal születünk, mint az eredendő bűnnel és ab-
ban meg is halunk minden abszolúció dacára.
Nem kényerünk a rágalmazás, még kevésbé sze-
retnök, ha bennünket olyan „helyre legényeknek”
tekintene valaki, a kik csupán azért, mert tündö-
kolni akarnak, — nekikintanak minden hazáinak,
minden szépnek és jónak, a mi nem magyar; nem
szeretnök, ha ránk sütné valaki a hazafiatlanság
bélyegét, és mégis ha az igazságot ki akarjuk most
mondani, a felelem érzete fog el: nem fog-e ben-
nünket saját vérünk, a magyar megtagadni, mert
mi saját vérünknek tartjuk szemé elé a tákrót,
hogy nézze meg magát benne jól s ha lehet, is-
merje fel magát benne.

Mostanság a politikai és társadalmi élet bi-
zonyos szoros összefüggésben van egymással. Egyik
kifolyása a másiknak. Egyik az ok, másik az oka-
zat; egyik a szülő, a másik a szülött: egyik a
másik nélkül nem képzelhető. A politika szüli a
közvéleményt, a politika szüli a társadalmi morált
s a politika: morál. A morál kétféle: társadalmi
és politikai. A politikai messze jár az erkölcsi mo-
ráltól, hanem azért befér a társadalomba és lesz
belőle társadalmi morál. Ez a kettő egymásnak
oka és okozata.

A politika mérvadója mindennek, a mi szép,
jó és nemes. A politika alapvet mindenütt; szá-
bályozója még a társadalmi becsületnek is. Lehet-e
jellemet képzelni például ott, a hol kormányról
van szó? Akad-e csak egyetlen számbavehető, tár-
sadalmitag nem kompromittálható individuum ott a
kormánypadokon? Bizony kedves magyarom, ott
nincs egy sem ebből a fajából. A hazafiság min-
den erényét párosítsa valaki józan észszel, tudó-
mánnyal, szakavatottsággal: mégis neki megy a
politika és „lerántja”, — mert így kívánja azt a
pártérdek. Azzal aztán senki sem törődik, hogy
igazat mond-e vagy nem: annyi elég, ha kedvez
a pártnak, ha saját érdekeit előmozdítja a „lerán-
tott” becsülettel. Azt hisszük, a Szapáry megtá-
madtatását s az ezzel összefüggő ellenzéki diadalt

nem is kell emlitenünk, hogy belássa az elfogulat-
lan olvasó, miszerint ennek a párttaktikának két
vége van, mint a botnak: az egyik visszacsújt ar-
ra, a ki üt vele, a magyar ellenzékre. A párt ki-
állt egy jámbor embert, interpellálta a pénzügy-
minisztert bizonyos elkövetett hivatalos titoksze-
gésért, a mit az ellenzék kitalált és a mi nem
létezett soha sem. Tetszett az ellenzék magának
azon szerepben, hogy ő épen a „financzminisztert”,
a kinek a külföld előtt a legnagyobb tekintélyre
van szüksége s a kinek a szakállával a magyar
hitel is együtt jár, azt a pénzügyminisztert egy
kissé „lerántják”, a külföld előtt, csupán azért,
hogy ne legyen akkora hitele a magyaroknak és ak-
kora sulya szavának, mint eddig volt. Mikor az-
tán kiderül a turpisság, kitűnik a rágalmazás, —
akkor fordul az ellenzék — a társadalom-
hoz, appellál a közvéleményhez. Szerinte a köz-
véleményt ő képviseli. Ha a társadalmi becsületet a
sárba kell rántani, akkor: hajrá! ott a közvéle-
mény, majd igazat fog az neki adni. Ha a párt-
érdek alattomos, gyáva utakon a rágalom és
piszkolódás fegyvereit meg nem engedhető módon
a nemzet gyátlására fel akarják használni, akkor
rendesen a közvélemény ítéletére számítanak. És
az általános hangulatot mindig ők képviselik.

S csakugyan, ha egyesek magaviseletét te-
kintjük, ha azon kárörvendést látjuk, mely itt-ott
daemoni kifejezéssel ül az arcokon, azt kell hin-
nünk, hogy igazuk van. Ha látjuk, hogy az ár-
mány fegyvert kövéssel a legszentebb ügyből s az
igazság látszatossá affektációival, koholt hírekkel, ki-
gondolt ráfogásokkal nekimegy még a magánbecsü-
letnek is, melynek szentélye előtt kalapot kellene
emelnie: akkor csakugyan reményt veszünk pillá-
natra s elhiszük, hogy a politika befoly a társada-
lomra, hogy a politikai morál egyszersmind társadalmi
morál is. Szerencsére nincs így. A nemzet elta-
sítja magától azokat, kik a becsület kérdését alá-
rendelik a pártérdeknek; a nemzet ítélete le-
sújtja azokat, a kik a politikai élet küzdelmeivel
megmérgezik a társadalmi együttélés boldogságát s
azon közvélemény, mely így ítél, mely a morált
csupán azért, mert morál, becsület és tisztelgetben
tartja: az a valódi, az igaz közvélemény.

Hisszük, tudjuk, hogy a magyar nemzetnél
ez a közvélemény.

A. M.

A „Nemere” tárczája.

Öt férj egyszerre.

Azt mondjuk, Amerika minta-állam, a szabad-
ság hazája, s akár politikai, akár jogi, akár társa-
dalmi vagy kereskedelmi viszonyokról van szó, —
nagy hanggal hivatkozunk az új világra. Hja,
Amerika az igazi állam, attól tanulhatna a Vén Eu-
rópa, így szoktuk mondani, a tiszta erkölcsű, nem
korruptált, a gyakorlati Amerikától!

Pedig végre is igaz a közmondás, hogy:
nem mind arany, a mi fénylik. S Amerikáról hal-
gottunk már eleget, a mi elvehette volna tőle a
kedvünket. Hiszen az amerikai szédelgések, kü-
löncségek, társadalmi össze-visszaságok köztudó-
masai A mi pedig az amerikai házasságokat il-
leti, mindeki tudja, hogy ott az emberi életre leg-
inkább kiható sötét mondatjuk eme legkomo-
lyabb frigy csaknem jügy köttetik és bonta-
tik fel, mintha nehány száz métermázsza buza szá-
lításáról lenne szó. Nagyon igaz, — az amerikaiak
rendkívül gyakorlatiak s az a baj, hogy a házasság
delgában is azok, s mielőtt az rájuk nézve ké-
nyelmelenné kezd válni, vagy előnyösebb „üzlet”
kínálkozik (ott a házasság alig több üzletnél), —
azonnal felbontják az előbbi, hogy újat köthesse-
senek.

Egy tanulságos történetet olvastunk nemrég,
mely érdekes illusztrációjával szolgál az amerikai
házasságoknak. Nem mese, hanem igaz, megtörtén-

dolog, elhihetjük; hiszen amerikai lap beszélt el,
mint a véletlen sajátosságjátékát.

Egyik chicagói hotel olvasótermében történt.
Többen voltak a teremben, kik a lapokat olvas-
ták. Az általános csendet az egyik olvasó ur élénk
felkiáltása zavarta meg:

— A patvarba! Már megint?!

A szomszédok bosszusan tekintettek föl hir-
lapjaikból, mintegy rendreutasítván a csendvarót.
— Bocssánnak meg uraim, — szóló most az
idegen ur — itt e lap hirdetései közt előbbi nóm
elválásáról olvasok s ez hozott ki a nyugalmam-
ból. 1874 október havában vált el tőlem s két hó-
nap mulva már férjhez ment valami Tompkinshoz,
s oly nagy mohósággal kötöttet e második frigy,
hogy azt hittem, a sírig fog tartani.

— Tompkins? — szóló most az egyik szomszéd,
felítve fejét a hírlapból. — Itt ugy látszik, rólam
van szó, mert az a Tompkins, a kiről én beszél,
én vagyok. Hogy is mondá ön, mikor vált el ne-
jétől?

— 1874 október havában.

— Helyes; nemde Kattynek hívták?

— Ugy van; szép szőke nő volt, magas nő-
vésű.

— Jobb mellén három kis lencsével?!

— Ó az! Kezét ide, bajtárs!

— Örvendek uram! Én őt, ön jól van érte-
sülve, decemberben vettem nőül. Igaza van: gyö-
nyörű nő volt, páratlan szép fekete haját s vakító
fehér bőrét nem győztem eleget csókolni. Hanem
az állhatatosság nem volt erős oldala. 1876 január-

A közléptanodai oktatásról szóló
törvényjavaslat már a befejezés stadiumában van
a vallás és közoktatási miniszterium kebelében. E
törvényjavaslatban már föl van használva az az
anyag is, mely a jogi szakoktatás érdekében össze-
hívott tanácskozmány tárgyalási folyamán a közép-
tanodai oktatásra vonatkozólag felmerült. A javas-
lat előterjesztésének ideje még megállapítva nincs,
de Trefort Agoston miniszter minden esetre a ka-
rácsóni szünidő előtt akarja a képviselőház elé ter-
jeszteni, hogy idő legyen azt még ez ülésszak fo-
lyamán tárgyalni.

Szeged város ujjáépítésének ter-
vét a „Pest Corr.” jelentése szerint a szegedi ki-
rályi biztos a közlekedésügyi miniszteriumhoz már
felterjesztette; a terv felett való tanácskozással
már megkezdődtek még pedig Pechy személyes
elnöklöte alatt. Lechner miniszteri tanácsos eset-
leges fevilágosítások megadása végett Budapestre
hivatott.

Külföldi szemle.

Ha a „Times” jelentésének hinnünk szabad,
akkor a törökök, miután egy ideig Lobanoff
herceg szavaiban bíztak és Muszka orosz ágra
támaszkodtak, Angliával pedig dacoltak, egyszerre
ugyan behúzzák szarvukat. A nevezett lap ugyanis
azt jelenti, hogy a londoni török nagykövet Mu-
surus pasa Salisbury ögrófnak a porta nevében
kijelentette, miszerint a szultán igéri a reformok
keresztülvitelét, kész Baker pasát örményországi
rendőrség parancsnoknak kinevezni s így szüksé-
gellenek tartja az angol hajóraj elindulását. Ezen
nyilatkozatra Salisbury azt válaszolta, hogy az an-
gol kormány nem tűrhet több elodáztatást, a
jelenlegi indolens török kormány alatt a birod-
lomnak szét kell hullani, az angol kormány tette-
ket vár és nem üres szavakat, azonban hajlandó a
török nagykövet biztosítására egyelőre még vá-
rakozi.

Igy állanak ma a dolgok, de kérdés még így
fog-nak-e állani, ha Lobanoff Livádiából visszaérke-
zik Konstantinápolyba és meghezoza a portának
azon általa felajánlott és a czártól elfogadott véd-
és dacz szövetség ratifikációját és ha igazak azon
hírek, miket a berlini lapok hoznak, hogy a musz-
ka-német viszonyok már ismét annyira javultak,
hogy Németország nem fogja támogatni Angliát
Törökország elleni fellépésében.

Hogy ezen utóbbi hírek birnak némi valószí-
nűséggel és most, midőn Bismarck herceg távo-
l van Berlinton, csakugyan nagyon javultak a vi-
szonyok Muszka és Németország közt, arra az is
mutat, hogy legközelebb Berlinben Wladimir he-
rceget szinte tejbévajba fűrésztőtők s oly szívé-
lyesen, annyi sok kitüntetéssel fogadták, mint ez
alig volna érthető, ha a viszonyok a két udvar
közt nem váltak volna szívélýesebbeké.

havában már el kellett válnunk, mert a szíve erő-
sen húzta egy másikhoz, egy festőhöz, ha jól em-
lékszem, Greennek hívták.

— Green, a festő én vagyok — szóló most
egy harmadik férfi a távolabbi asztaltól s a két
előbbi urhoz lépett. — Nagyon örülök — folytatá,
— hogy önökkel megismerkedhetem. A mi nőnk,
a szép Katty, körülbelül egy évig volt az enyém,
de talán ez idő alatt sem kizárólagosan. Hanem
azért, ezt az egy hibáját nem tekintve, igen derék,
kedves asszony volt, és ha oly rendkívül szélesély
és ideges nem lett volna, azt mondhatnám, hogy
azt az évet boldogan töltöttem oldala mellett. Ha-
nem az a szép idő csakhamar lejárt s míg az or-
vos egy véletlen elesés következtében kitört lá-
bammal foglalkozott, addig feleségem megunta ma-
gát és elhagyott. Csak hogy én ugy emlékszem,
hogy a mi elválásunk már akkor közzé volt téve
a lapokban.

— Az lehetséges, mert itt a lapban nem is
önről, hanem valami Brownról van szó.

— Brown, Brown, — szól Tompkins, — Ugy
emlékszem, hogy egy ily nevű ur már az én férj-
koromban is járt utána.

— Ugy az lesz az.

— Uraim! — mondá most az első ur — nem
lehet, hogy ezt az érdekes véletlen találkozást meg
ne ünnepeljük. Indítványozom, hogy csapjunk egy
kis kedélyes lakomát s engedjék meg nekem mint
férj elődjüknek, hogy meghívjam önöket vendé-
gemül.

A meghívás elfogadtatott s már épen utban

A berlini lapok azonkívül annak is megtalálták megfejtését, miért nem részesült Konstantin nagyherceg, ki hasonlólag átutazott Berlinen, ép oly fényes fogadtatásban, mint Wladimir; ez azért történt, mivel Konstantin nagyherceg még most is szenvedő állapotban van azon lábbaja következtében, melyet Párisból hozott magával.

A mi az angol hajóraj elindulását illeti, azt írják a lapok, hogy ez semmi esetre sem ment volna tovább, mint a Bezikia öbölbe.

De ugyanazon mérvben, a minőben javultak a viszonyok Német és Muszkaország között, ugyan annyira lettek azok kevésbé bensős Anglia és Franciaország között. Franciaország ugyanis, mint a lapok jelentik, az egyiptomi kérdésben egészen visszalép az angol állásponttól és azon álláspontra lép, melyen Ausztria-Magyarország áll Egyiptommal szemben.

Vajjon mind ezen változások minő befolyással fognak birni Törökországra, azt most még igen bajos volna előre megmondani. Törökország pénzügyi viszonyai oly ziláltak, hogy egészen tetlenül bék és nem tudja a hatalmak melyikéhez forduljon. Csak azt kötötte Angliához, mivel onnét remélt segítséget. Muszkaország alig képes még saját bajjait segíteni, Ausztria-Magyarország hasonló állapotban van és Törökországgal oly formán áll, mint a harisnyvataács a kalappal, a hasonnevű virágítékban, csak az hiányzik, hogy egymástól kiolduljanak. A yard kétszer találkoztott Mahmud Nedim mel, s míg az első a reformok keresztülvitelét sürgette, az utóbbi mindig azt emlegette, hogy azok keresztülvételére pénz kell, de nincs. Minap a török pénzügyérnyel alig sikerült 1500 forintot egy konstantinápolyi bankháztól ki-sajtolni, hogy azzal a kenyérsütő számlát fizethesse. Így tehát nagyon is valószínű, hogy Törökország pénzügyei előbb-utóbb, mint Egyiptoméi angol és francia gondnokság alá fognak kerülni. Fournier francia nagykövet pedig nagyon elégedetlen a jelen török miniszteriummal. Minap valaki azt megjegyeztette, hogy egy török miniszterium a másikhoz annyira hasonlít, mint két tojás egymáshoz, erre Fournier azt válaszolta: „Igen, mint egy zápotjás a másikhoz.”

Az Afghánisztánból érkező hírek mindinkább megerősítik azon már régóta kimondott feltevést, hogy a pacifikáció ott igen nehéz lesz. A ghilzaik ugyanis, Afghánisztán legharcosabb és legnépesebb törzse folyvást nyugtalanítják az angol csapatokat. A ghilzaik ugyanis Afghánisztán ösztálkosságának egy ötödét képezik, a mult században Persia ellen győztesek voltak. Legújabb időkben a duraniak és a barcheti törzs is egyesült velök. Az angolok épúgy elszámították magukat, mikor azt hitték, hogy őket oly könnyen legyőzik, mint a muszákat a tekke-turkókat. Ez utóbbiak legutóbbi időben Mervből 10,000 lovas ember erősítést kaptak.

Róman lapok szemléje.

A bukaresti „Romanul” az európai politikai helyzetről cikkeznél, a többek között azt mondja, hogy miután nincs hatalom a világon, amely képes volna Törökország bukását feltartóztatni, az európai érdek és a szabadság érdekében okvetlenül szükségesnek mutatkozik, hogy azon hatalmak, a melyeknek hivatásuk volna átvenni a török birodalom örökségét, — mielőbb siessenek s rendezzék sűrűsre a kelet ügyeit, még mielőtt az észak kolosszus kiheverte mult évi vereségeit; mert — ugymond — Oroszországot a belzavargások és a nihilista üzemek jelenleg minden nagyobb európai akcióra képtelenné teszik.

voltak az étterem felé, midőn egy ur, ki az ajtó közelében ült s eddig semmi jelt sem adott magáról, egyszerre fölemelkedett s a távozók elé állt: — Hallgattam önök beszédét — így szólt — s talán nem is szóltam volna, ha mr. Hart önöket meg nem hívja lakomára. De már ez a szerencsét, bocsásanak meg, másnak át nem engedhetem, s meg vagyok győződve, hogy önök nekem igazat fognak adni, ha megnevezem magamat. En Brown vagyok.

— Ah, ez már több, mint természetes, ez az ördög munkája! — kiáltanak föl a többiek, és pár perc múlva terített asztal mellett ültek mindannyian és folyt a pezsgő és csapongott a jókedv.

Mr. Hart most poharat emelt:

— Hálátlanok lennének önök, — mondá — ha itt, e vig körben, ugyanegy nő kiérdemült férjei, meg nem emlékeznének arról, ki mindnyájan szerettünk s habár rövidebb-hosszabb ideig, magunkéknak vallottunk; és ha vele együtt meg nem emlékeznének arról a ritka elszántságu, bámulatreméltó vállalkozó szellemű, hős férfiről, a ki, bizonyára nemskára, hivatva lesz, mint utódunk, a kedves Katty oldala mellett a férj diszes állását elfoglalni és betölteni. Éjének!

A szomszéd étterem ajtajában e pillanatban egy szelíd kínézési szöke fiatal ember jelent meg.

— Önök az én egészségemért is isznak — szölt mosolyogva. — Ez szép önöktől, fogadják őszinte köszönetemet?

— Ugyan?

„A románok kötelessége őrszemmel kísérni minden politikai mozdulatot, mely a keletre vonatkozik, és hogy hagyjanak fel a bizanci pártoskodásokkal, és legyenek serény munkások, hogy az események által meg ne lepetessenek.”

A „Telegraphul” roppant méltatlankodással közli azon hírt, hogy az arab-tábiak kérdésben Franciaország küldötte az orosz felfogás mellett beszélt. E fletti ingerültségében a „Telegraphul” a szemrehányások egész sorával támadja meg a francia kormányt — s azt mondja, hogy a nemes francia nemzet így fizeti vissza s így halálja meg azon románok nagylelkűségét, kik a francziakérti önfeláldozással párosult rokonszenvenvel harcoltak.

„Az 1870-ki háborúban a Duna partjáról siettek, hogy véruket ontsák Franciaországra — és most Franciaország, amely támogatja Oroszországot Bessarabia kérdésében, megbénította Romániát a zsidókérdéssel, ennek megoldása daczára a függetlenségét még el nem ismerte s végre még az arab-tábiak kérdésében is a románok halálát ellen-ségével tart. Vajjon mit akarnak velünk azon emberek, a kik intézik Franciaország sorsát? Hová akarnak minket dobni?”

A brassói „Gazeta Transilvaniei” 84-ik számában „Magyarország” után közli a krassómegeyi állapotról szóló levelezéseket, a melyekben „kompromittált egyének” teszt emlitést. Egyébiránt a „Gazeta” megnyugvással veszi tudomásul azt, hogy a megeyi közgyűlés elrendelte a fegyelmi vizsgálatot egy román származású szolgabíró ellen, a kiról azt beszélik, hogy számtalan visszaéléseket és zsarolásokat követett el.

A bukaresti lapok majdnem kivétel nélkül a román vasutak megváltásáról szóló törvényjavaslatról cikkeznek s párt szempontjából minden lap vagy dicséri, vagy elítéli ezen javaslatot. A conservatív „Limpul” ugyan bevallja, hogy elvben a megváltást ugyan elfogadja, de miután a módosítokkal nincs megeledeve, a liberalis kormányknak ezen javaslatát nem pártolhatja.

Sepsi-Szentgyörgy és a germanizáció.

Sepsi-Szentgyörgy, 1879. november 11.

Tisztelt szerkesztő ur!

Az „Egyetértés” mai száma a napi hírek rovatában a következőket írja Sepsi-Szentgyörgyről: „Tiszta Kálmán kerületéből. S. Sztgyörgyről írják nekünk, hogy az ottani polgármester Császár Bálint, volt Bach huszár s jelenleg Tiszta Kálmán főkortesze — a tiszta székei városban hivatalos nyelvül a németet használja. Bizonyítékul beküldtek hozzánk egy „Heimatschein”, melyben „Császár Valentin Bürgermeister” és „Ladisl. (?) Gyárfás Obernotar” hivatalosan bizonyítják a „Stadtmagistrat zu Sepsi-Szentgyörgy” nevében, hogy bizonyos Ladiszlauz László törvényes gyermeke László Ignác és Nagy Julianna hitestársaknak. — Tiszta Kálmánra és az ő választó kerületére is el lehet mondani, hogy megtalálta zsák a folját.”

Tapasztaltam s mindnyájan tapasztaltuk az utóbbi időkben, hogy akad oly bubánatolt telített honfui kebel, a ki minden alkalmat felhasználja, — hogy saját lakhelyét, városát, megyéjét, a hol él, él, szerzte vagyonát, a hol talán még szerepelni is kíván, a nagy világ előtt úgy tüntesse fel, mint a legromlottabb, a legszánandóbb viszonyok közt szülődt szegletét a lakott földkerekségnek.

Bizonyosan nagyon meghasonlott kedély azon elégedetlen honfi, a ki most is kijelentette lelke megbotránkozását a felett, hogy Sepsi Sztgyörgy városi tanácsa tud németül is írni, ha például bizonyítványt kell adnia azon szülőeknek, kik gyer-

— Mert engedelmoikkal én vagyok az önök által imént éltetett szép nőnek a völgyénye, helyesebben mondva, egy óra óta férje.

Mind felugráltak s kezét szorítottak vele s meghívták asztalukhoz.

— Örömmel elfogadom meghívásukat — mondá amaz, — ha megengedik, hogy bevezethessem nomet is, ki a szomszéd étteremben velem együtt szintén hallotta az önök jókívánatait.

S a következő pillanatban karofoniga bevezetett egy magas, előkelő tartású s még mindig feltűnően szép asszonyt, a ki egész fesztelenséggel lépett az ismerős férfi-társaságba.

— Ah, mr. Green, — mondá — örülök, hogy látom. Hogyan, ön az, mr. Tompkins? Nyujtsa kezét! Hart ur, nemde?! Ej, ej, kedves Brown, ön valószínűleg egy vonaton érkezett velünk Chicagoba s az egész uton semmi jelt nem adott magáról. Hát illik ez, ily hamar megfélekedni jó barátai? Mindnyájan fogadják legszívesebben kez-szorításomat! Ime mr. Cullen, jelenlegi férjem, ajánlom barátságukba! Adnak egy kis helyet? Leülhettek asztalukhoz?

A legkiválóbb helyre ültették és — így végzi az amerikai lap — soha ott yankee kedélyesebben nem mulatozt, mint ezuttal.

Nos, kinek tetszik az amerikai házasság?

meküket egy katonai tanintézetbe ohajtják felvé-

tetni. Ezen bizonyítvány, nem mondom, hogy épen történetesen, kezébe került a lelki bubánatos hazafinak, ki is győtrő kíváncsisággal terjeszté ki szeméi előtt az iratot, a mikor — oh keserű végzet! — azon veszi észre magát, hogy azok a betűk előtte hyerogliphák. Fordítja alulról, hátulról, jobbról, balról, de biz azt nem sikerül megérteni. Már a choreum sancti Viti — a vitustánc — száll bele, hogy mi lehet az a titokzatos irat, midőn belép valaki s kisüti, hogy hát az bizony németül van írva.

A bubánatos honfi kebelében erre feltámad a rettenetes boszu, hogy őt így lóvá tették, s elkeseredésében mi lehetett tőle, nagyot ütött öklével a — fejére s ott azonnal megfogamzott a nagy szeszű eszme: beküldöm az „Egyetértés”-nek, még azt hiszik majd ott rólam, hogy „fene-gyerek” lehetek.

Nem tudom, mi szél hozhatta hozzánk ezen naiv siránkozó hazafakat, mert azt a mi székei vérünkön nem teszem fel, hogy még hazugsággal is nekirontsanak annak a városnak, melynek polgárai, annak a népnek, melyhez tartoznak. S ha mégis így állana a dolog, akkor letűnt előttem és előtűnt a nimbusz s fellebbent előtűnt a fátyol, mert tudom azt az axiómát, hogy a tudatlanság nem erény, a tudás nem bűn. Némelyek azt sejtik, hogy a bubánatos lelkiüti „egyetértési” tudósító nem szokta annyira lelke-re venni, ha például küldöz labanczosan komponált fenyegető leveleket azokhoz, a kiknek arczata nem tetszik neki, vagy a kik az ok, a mi nem ő, lakozván benne nagy mérvű aspiránsok odá bizonyos emelet felé, a hol olyan istentelenek az emberek, hogy ha kell, még németül is tudnak írni, akkor, a mikor szükség van erre.

Különben az örök világosság fényekedjék felette s szállja meg az „Egyetértést” is a lelki világosság, hogy politikai tökéjét ilyen gyanus adagokkal ne tisztátalaníthassák meg.

Az „Egyetértés” egyik olvasója.

VIDÉKI ÉLET.

Nagy-Borosnyó, 1879. november 10 én.

Tisztelt szerkesztő ur!

Szokásba jött az újabb időben, hogy lapok után is korteskedjenek azok, a kiknek szükségük van az éfélé fogásokra. Nem tudom, megengedhető-e, csupán azt akarom mondani, hogy a korteskedés soha sem szép. Nem volna szép tőlem sem, ha én az alábbi sorokat ebből a czélből írnám. De mert csupán némi mystikus dolgok felderítése, némely „buzgó” emberek tüzes vérenek le-hűtése, soraim czélja: azt hiszem szerkesztő ur sem fog engem vádolni holmi korteskedésheténsséggel.

Tudja a tisztelt szerkesztő ur, hogy nálunk ázsiai állapotok vannak? A község házá-t, mely oly nagy szerencsétlenségnek lett okozója s melynek építése körül követett több rendbeli mulasztás szomorú bizonysga az előljárók éber-ségének, nem sorozom be az Ázsiai állapotok indító okai közé. Elég szerencsétlen gondolat volt 25,000 frtos házat építeni akkor, midőn a névelés-ügyet rendezni kellőleg nem vagyunk képesek. Az iskolaépület megvan, de egy a tankötelesek felhajtása körül, mint általában az iskola berende-zésénél, felszerelésénél annyi kívánni valók vannak fenn, hogy bizony fáj a lelkünk azért a huszonöt-ezer forintért. . . .

Hanem hagyjuk ezt.

Béleltünk nyomorúságairól akarok egy kissé elmélkedni.

Nagy-Borosnyón a papválasztás ügye már régóta húzódik, mert azt a felsőbbség (értem a falusi felsőbbséget) ugy akarja. Megválasztott az egyház egy papot régebben szavazattöbbséggel. A szavazat maga is nagyon tanulságos volt, mirol a választási elnök ur is meggyőződhetett, lefolyván az olyatén intermezzókkal, a mik egy leendő papnak nem válnak dicséretére s a mik a birói vesztegetéseknek „ot actu fényes tanubizonyosságai valának. X. elég vigyázatlan volt a neki szavazatáért áadott pénz az elnök kezébe deponálni. Y. követte a jó példát, ő is kiszúrta az asztalra a maga banknotját, Z. pedig plane kijelentette, hogy neki B. tiszteletes ur még akkor se kell, ha ő fizet neki; minek bizonysgául a „bi-rói bankót” az elnök ur szíves gratiájába aján-lotta. — Így állván a dolgok, az elnök, a helyett, hogy a választást felfüggesztette volna, hagyta csendesen megválasztatni B. urat s alkalmat szolgálatot a kisebbségnek arra, hogy az ellene és a választás ellen panaszt emeljen a püspök urnál, ki is a vizsgálatot ebben az ügyben elrendelte. — A vizsgálat megtörtént, de ott az, a ki pénzt osztogatott, igen erőlyesen utasított el magától minden-nemű „ráfogásokat”. Ő sohasem látta ezeket az embereket. — Most tehát a püspök ur azt rendeli, hogy eskü alatt hallgassa ki az illetőket, kik e dologban közelebbről érintve vannak. Jaj, de ki is gyanitná, hogy kik vannak érdekelve ezen kihall-gatási ügyben! Mert vén bölcs felsőbbjeink az ő bölcsességüknek oly fényes jeleit mutatták a vá-lasztásra szánt pénzeknek és hordó boroknak szét-osztogatásában, hogy ott bizony olyan egyének-önnek a krédóba, kik a dolgot máltán röstelhet-

nék Nem marad tehát más mód, mint ellenszögülni a püspöki rendeletnek s tisztelettel visszaküldeni azt olyanforma megjegyzéssel, mint a minővel Pilátus is élt annak idejében. Hogy t. i. a mit megírtam, megírtam (írásd: a mit egyszer ezen ügyben jól rosszul határoztam, azt meghatároztam). Természetesen az egyházkerületi ellenzék ezzel nem elégedett meg s még püspök ur őméltósága sem és az egyházkerületi köztörvényszék ítélete alá bocsátotta.

A mint veszem észre, az ítélet úgy hangzik, hogy a nyomozási ügy elvételén a püspöki rendeletnek egyenesen ellenszögülő sepsi egyházmegei köztörvényszéktől, a kézdi esperes és törvényszéknek adatott át elintézés végett. Erre nézve is hallám épen ma, hogy bizonyos helyről készülnek a pipót a mi nagy embereink szája alá adni, hogy t. i. folyamadni kell az egyházkerületi köztörvényszék határozata ellen magához az egyházkerületi közgyűléshez. Valóban felséges gondolat! Mindent de mindent el kell követni, csak hogy a dolog valamiképpen esketással párosult nyomozásra ne menjen, mert bizony akkor végkép kárba vesz a sok eszem iszom, kárba sok hordó borocska és sok 2, 5, 10, 20 forint!

En, t. szerkesztő ur, mindezekre azt mondom, hogy bizony elég szomorú dolgok mindezek — és azon t. hivatalos egyének, kik egy hallatlan vesztetéssel keresztültűt papválasztás mellett még a törvényes téren is agitálnak, azok nem gátolói, hanem inkább terjesztői a demoralisációnak, s nem méltók arra a helyre, a hová a közbizalom emelte őket!

Egy választó.

Az ipar teszi a középosztályt.

Azon alkalomból, hogy a fehérvári kiállításon résztvevő budapesti kiállító Rubín Simon urat, mint e kiállítás főfelügyelőjét értékes emlékek tüntették ki, Rubín ur iparunkról több érdekes dolgot mondott, melyeket a következőkben összefoglalva közlünk:

Igen sokszor hallottuk, hogy Magyarországnak van ipara; azonban a szorgalmas vizsgálódó figyeimét ki nem kerülhet, hogy — a mi sajnos, de igaz — alig van nálunk egy-két ága az iparnak, a melyről a fentebbi állítás jó lélekkel elmondható; a legtöbb bizony alig állunk a kezdetlegesség fokán, sok pedig tökéletesen hiányzik. A ki összehasonlítást akart kockáztatni a székesfehérvári s például a párisi kiállítás közt, az tudja s érzi, mennyi még a teendő nálunk. Igaz ugyan, hogy a kiállítás csak véletlen találkozás az iparoknak, mert csak az állít ki, a ki akar, s noha tudjuk, hogy mindenki, ki valami újat és szépet felmutatni tud, ezt az alkalmat el nem mulasztja annak bemutatására, mégis hinni akarjuk, hogy egész iparunk a székesfehérvári kiállításon nem volt képviselve.

Hazánk régi történetének tanulmányozása bárkit meggyőzhet, hogy dicső királyaink s a nemzet mily áldozatok árán honosították meg hazánkban az ipart. Számátlan szabadalmat, szabadítékokat, kiváltságos leveleket osztogattak telepített iparosoknak, mert ismerték fontosságát az iparnak s érezték egy polgári középosztály hiányát. És ezen hitükben nem csalókoztak; az iparos városok pénzavarukból kisegítették az uralkodókat, a XVI. és XVII. századok zavargás idejében pedig a városok szolgálták menhelyül a környékbeli nemesség és jobbágyoknak, itt találván menhelyt életük és vagyonukkal a betörő rablók és kalandosok ellen. Végre a legnagyobb adófizetői a kincstárnak ezen városok iparos polgári valának, a kik oly nagy becsületet tudtak maguknak kivívni, hogy nemes büszkeségének tartotta, ha polgári címmel megtisztelték. Énnyire fejlődhetett nálunk az ipar és védelem alatt s ily megtiszteltető állást tudott magának kivívni.

Összehasonlítva mostani helyzetét az iparnak a múlttal, azt találjuk, hogy több oly iparág, mint a posztókészítés, lenszövés, bőripar stb., melyek a régi időben nálunk nagy kiterjedésűek valának és számtalan munkás kezét foglalkoztattak, másrészt pedig gátolták honi értékek kivándorlását a külföldre: ma vagy épen senki nem létezik, vagy csak tengődnek. Hányszor hallottuk már ismételn, hogy alig létezik Magyarországon városiasan öltöztető ember, kinek öltönye magyar posztóból készült volna; tekintünk nőinket, mind az, a mi rajtuk van, külföldről hozatik be s a nemzet ezen áldozatok árán majdan el fog verezni, ha idejekorán még be nem látván tévedését, jobb utra nem tér.

Az egyedüli mód pedig, mely által hazánkban ipart teremteni lehet, magas behozatalt váromban áll, mely által a belföldi létező vagy keletkezendő ipar a hatalmas külföldi ellen megvédi. Messze vezetne ezen mód nagy és sok előnye itt taglalnom, hisz könyvtárak léteznek már a nemzetgazdaságnak ezen ágáról.

Azonban legyen nekem megengedve itt egyet kiemelnem, és pedig azt, hogy roppant sokat nyerne az ország egy hatalmas középosztály által, mely egyszerűsággal a takarékos osztály is. Tudjuk, hogy nagy urainknál meg van a költsékesi hajlam, többet kiadni, mint a mennyit bevesznek; ezt noha sajnáljuk, de megakadályozni nem tudjuk, a pénznek oly természete lévén, hogy a gazdától a szegényhez szivárog, a gazdag szegény lesz,

a szegény pedig gazdag. A dologban csak az a szomorú, hogy az a tömörkedő pénz iparcikkeként a külföldre vándorol s idehaza abból vajmi kevés marad. Ha azonban nálunk egy hatalmas középosztály léteznék, melyhez ezen túlköltsékes szivároghatna, ezen osztálynak megtakarítása képes volna a túlköltsékes ellensúlyozni s a pénz kivándorlását megakadályozni.

Boldog azon nemzet, melynek ily hatalmas középosztálya van, mert ez föntartja a nemzet létét.

M. I. L.

A „Gresham”-ról.

A „Gresham”-ról a „M. P.” a „Gresham” zárszámlája szerint a következő számokat közli: E zárszámla szerint a „Gresham” passzívái, a jelenléteken részvénnyel levonása után, kerek száma 62 millió frank. A „Gresham”, valószínűleg, hogy nagyobb számokkal imponálhasson, angol társaság léte, kizárólag frankokban számít. E passzívák ellenében a következő tételek állíthatnak fel: 11.628,510 frank, behúzáskor értékpapírosokban: 44 millió 65,589 frank, pénztárkészlet: 787,628 frank, s végre különböző aktív tétel: 6.625,747 frank. Engedjük meg, hogy a „Gresham” minden kölcsöne kifogástalan értékű, hogy az értékpapírosbeli beruházások, melyek között, fájdalom, többféle amerikai vállalat papírosai is vannak, mind arany értékek, — még a kedvező esetekben is arra a meggyőződésre kell jutnunk, hogy a „Gresham”, (az ő különös módja szerint számított) tartalékjai nem elegendők. Ugyanis a társaság aktívái közt a „Diversi” rovaton a következő tételek kerülnek elő: be nem hajtott díjak: 2.147,072 frank, hitel díjak (2): 1.091,392 fr., be nem hajtott kamatok: 828,876 fr., butorok és felszerelések — a társaság oly régi fennállása mellett is — még 189,983 frank, és végre az ügynökök tartozásai: 1.543,294 frank.

Ezen tételek jelentőségét s a tartalékok értékét kellőképpen megvilágítja azon megdöbbentő körülmény, hogy míg a „Gresham” összes díjbevétele valamivel több mint 10 millió frank, addig az összeg több mint felét képezik a külföldi díjak és kamatok s a többi átvételre összege.

Ha a „Gresham” mégis nagy alaptőkével bíró részvénytársaság volna, a biztosított fél e nagy alaptőkében mint „supertársaság”-ban találhatna fel legalább a fedezetet De a „világ-intézet” nek egész részvénytőkéje, tudjuk csak, 542,800 frank, vagyis 217,000 forint. Ily csekély összeg nem volna elegendő oly társaságnál sem, mely üzletével csak egy országra szorítkozik: hát még a „Gresham” nek, mely üzletét egész Európára ki terjeszti.

Nem pusztá frázis tehát, hogy a „Gresham” is agyaglábon áll, kolozos, s nem alaptalan azon állítás, hogy azon intézet, mely részvénytőkéje egyharmadrészt még mindig a butorok és felszerelések értékében mutatja ki, nincs arra feljogosítva, hogy a biztosított felek tán keservesen megtakarított és sok millióra menő pénzt kezelje minden ellenőrzés nélkül. Hogy az angol állam felügyelete a tekintetben mennyire gyarol és elégtelen, mutatja egy másik angol életbiztosító társaság, az „European” közelebbi esete. Ez is oly nagy kiterjedésű intézet volt, mint a „Gresham”, s a nagy üzlet vége nagy bukás lett.

Nyilatkozat.

Az erdélyi gazdák V. vándorgyűlése által a házi ipar-kiállítás megbirálására kiküldött bizottság elnöke és jegyzőjének kezeimél levő nyilatkozata szerint Künle Teyéz kisasszonynak himzéseiről dicsőre oklevél lett megzavazva. Miután azonban a bíráló bizottság jegyzőkönyvéből véletlenül kimaradt, az erdélyi gazdasági egyület által megbízottak az oklevél kiszolgáltatására.

Szolgálok ezen nyilatkozat a tisztelt urhölgynek elégtételül a szenvedett sérelmemért.

Kelt Sz.-Dányán, 1879. november 10-én.

Potsa József,
az intéző bizottság elnöke.

KÜLÖNFELEK.

— Sepsi-Szentgyörgy város képviselő f. h. 11-12-én közgyűlést tartott, melyen igen sok tárgy intéztetett el, többek közül a közgyűlés tárgyalta és megállapította a jövő 1880-ik évi költségvetést is.

— A jövő szombati állérestély programja már meglehetősen változatos lesz. Értésülünk szerint az estélyen lesz felolvasás, hegedű duette, egy magán férfi négyes, szavalt. Az élvezetesnek ígérkező estélyt Kelemen Lajosné és Révay Lajosné urhölgyek rendezik s a belépti díj mint eddig, csupán 10 kr. Felesleges is mondanunk, hogy a műveltség, melyben a közönség részesülni fog, bizony nem áll a csekély belépti díj alányban, hanem hát azér állérestély, hogy a szeretet álléreit, minél több egyetletyagnak lehessen alkalmá lefizetni.

— A sepsi-szentgyörgyi önkényes tűzoltó-egylet parancsnoksága folyó hó 1-én tar-

tott gyűlésében elhatározta, hogy e hó 16-án délután 2 órakor a szivattyú kezeléséből vizsgát tart azon hat egyén részére, kik ebeli ohajukat a parancsnoksághoz bejelentették. Azonban, hogy a vizsgát minél kimerítettebb lehessen, felhívja az egylet működő tagjait, hogy a megnevezett időre jelenjenek meg egy gyakorlat tarthatására. Ugyan-ezen gyűlésben határozottat el, hogy a jelzett gyakorlat után több gyakorlat tartatni nem fog, mivel már a téli idő bekövetkezik. Alkalmatlan időjárás esetében a vizsga 16-ról egy kedvezőbb időre marad. — A parancsnokság meghagyásából kiadta a titkár.

— Felhívás Azon t. urak és urnók, kik egy városunkban alakítandó korcsolyázó-egyletnek tagjai kívánnak lenni, tisztelettel felkérleknek hogy folyó hó 13-án (csütörtökön) délután 5 órakor, a nőegylet helyiségében tartandó alakuló közgyűlésre szíveskedjenek megjelenni.

— Szerkesztői üzenetek. H. D. G. urnak Budapest. Szíveskedjék velünk lakását tudatni. „A jó tréfa.” Reméljük, hogy „tréfából” küldte be ezt a roz vizczet.

— Nagy-Borosnyón folyó hó 6-án az épülőben levő közszékháza, egy tekintélyes nagy emeletes épület egy része beszakadt. A földel, az emelet és földszint földenei az összeomlás alkalmával több munkást veszélyesen megsértettek. Állítólag az épületanyag — téglá — csekély hordóellenállási képessége okozta a szerencsétlenséget. Az eset újból intő példa, hogy nem ajánlatos a szilárd vaskövekkel takarékoskodni az építkezéseknél s minden szakértői felügyelet nélkül építeni, még ilyen esetben is, midőn oly tetemes összeg — 23.000 forint — forog kérdésben. A megsebesített 7 egyén közül kettőnek életéhez kevés remény van.

— A Zichy-Asbóth-ügy a két ellentét közt csütörtökön kiegyenlített. Csütörtökön délután a párbaj Asbóth János és Zichy Viktor közt megtörtént. De tartunk esorrendet az események előadásában. A becsületbírósg B. Edelsheim-Gyulay tábornagy elnöklete alatt megelőző napon esti fél 12 óráltól kezdve másnap reggel 5 óráig tanácskozott. A becsületbírósg ítélete a következő: Asbóth János gr. Zichy Viktor kihívása folytán gr. Zichy Vikornak elégtételt adhat; az elégtételadás azonban Asbóthnak egészen tetszésére van bízva, s joga van azt gróf Zichy Vikortól megtagadni. Az elégtételadás nem az Asbóth János által hónapokkal ezelőt írottakért történik, hanem gr. Zichy Vikornak a napokban tett kihívása folytán. Csütörtökön délután a dolog új stadiumba lépett; 4 órakor Asbóth János és gr. Zichy Viktor közt a párbaj megtörtént. Zichy segédei voltak: gr. Bánffy Béla és hg. Thurn-Taxis Egon; Asbóth részéről jelen voltak: br. Simonyi Lajos és Elek Gusztáv. Ez utóbbiak azonban kijelentették, hogy ők nem mint segédek, hanem csak mint tanúk jelentek meg. A párbaj Rákoson folyt le. A felek pisztolyt használtak. Egyszerre löttek 20 lépésről. Baj termézetesen nem esett egyik félnek sem. A lövés után Zichy Asbóthhoz lépett, s így szólt hozzá: „Most pedig be fogom bizonyítani, hogy azokat a mik rólam írtak, nem tettem.” Az Asbóth Zichy ügy ezzel körülbelől befejezettnek tekinthető.

— A párbajozás maníáját sikerülten figurázta ki a D. Z. Ámbár 30 lépés távrolról, ugymond, még mindig megvan annak lehetősége, hogy a felek, ha jó szemök van, egymást meglátják, mindamellett is a harc többnyire vérontás nélkül folyik le, a mikor aztán a segédek az ügyet elintézetnek jelentik ki. A verekedők számára a nevezett lap új párbaj-törvényeket hoz javaslatba a következő határozmányokkal. Ha valamely nemes embert nyilvánosan gázerbenek neveznek, ez, miután pontosan meggyőződött róla, hogy jól hallott, azonnal becsületbírósgot hígyba. A párbaj előtti napon a vívók végrendeletet tesznek, s ünnepélyes elbucszás után gyorsvonatra ülve az egyik fél Baziára megy, a másik Bodenbachba. Másnap reggel 7 órakor a sértett fél állást foglal az Elbe partján, a sértő pedig a Duna vize mellett. — Táviratilag mindkettőnek egyszer felhívatnak a kibékülésre; ha felhívásnak sikere nincs, akkor mindketten előveszik a pisztolyt; három lépést tesznek egymás felé, s aztán egyszerre elsütk a fegyvert. Minthogy a párbaj idő a budapestinél 20 percczel hátrább van, a baziási fél 20 percczel később süti el fegyverét, mint a bodenbachai. — Ha a két fél többszörös golyóváltás után is sértetlen marad, akkor a legközelebbi vonattal visszatérnek Budapestre, társpharatt isznak, s aztán mindketten csatlakoznak a kormánypárthoz.

— Küzdelem egy medvével. Arad megye nagyhalmágyi járásának Acsva községét hosszabb idő óta egy nagy medve tartá rettegésben, elrabolva a lakosság marháit és sertéseit. Jó darabig senki sem mert a medve elejtésére gondolni, mult héten azonban négy acsvai lakos elszánta magát, hogy megkeresik a medvét. Blaskó Nikolaj, Zsurzele Ursz, Oanca Mihály és Szerb Juon kimentek az erdőre és felkeresték a rettegett vadat, csakhamar megtalálták a nagy macz-

köt, mely üldözöit meglátva, tovább akart illanni. De ezek egyike reásütte fegyverét. A maczkónak se kellett több. Véres szemekkel fordult vissza és hős dührel rohant üldözőire, kiknek nem volt elég idejük a visszavonulásra. Hármát egyszerre keresztül karolt mancsaival a földre terítvén, fojtogatni kezdte őket. Már-már lemondtak életükről, midőn negyedik társuk nem vesztve el lelkiellenlétét, célzott s oly szerencsésen lőtt a medvére, hogy azt megsebezte. A talált vad bős ordítással ugrott fel, és által felszabadítva életveszélyben forgott áldozatait. Most aztán mind a négyen egyszerre vették keresztüztübe az állatot, mely az ismétlődő lövések következtében kiadta párját. A medveavadások közül csak is Zsurzele szenvedett nagyobb sérüléseket, a menyiben bal karján nagy, zuzott és mart sebet és bal vékonyában szintén mély és súlyos sebet kapott. A medve egyike a legnagyobbaknak, súlya 7-8 mázsára tehető.

— Kétszer akasztották fel. Somogyban egy futó betyárt akasztottak fel s aztán ott hagyták függeni. Egy fuvaros meglátva a senki által nem őrözt testet, levette és szekerén tovább vitte. Utközben a betyár magához tért, forró köszömet mondott megmentőjének s azt egy utszéli csárdába borra hívta. A fuvaros leitta magát s elaludt, a betyár pedig a szekérrel elhajtott. A fuvaros elpanaszolta baját a szolgabíróknak, ez pedig hallgatást ajánlott neki, a miért az akasztottat le merte venni a bitóról. Fuvarosunk nekikerekedett, elment a Bakonyba, felkereste a betyárt s mikor az aludt, megkötözte a kezét s annak rendje s módja szerint felakasztotta s megvárta míg jobban meghal, mint első ízben. Ezt azonban meglátták az emberek s megfogták a fuvarost. A bíróságok mind más-más véleményben voltak. Azért kell-e a fuvarost büntetni, hogy az akasztottat levette s az igazságszolgáltatás menetét megakadályozta, vagy azért-e, hogy embert akasztott? A hétszemélyes tábla végre jogérvényesen felfeltette a fuvarost. Az ítéletet azzal indokolta, hogy a fuvaros a halálos ítéletnek megakasztott menetét tette ismét folyamatba s ez nem büni.

Kozarek ifjúságáról. E jeles férfiról ma sokan beszélnek s találgatják, hogy dicső mesterséget melyik iskolában tanulta. Tudja meg hát a ki akarja, hogy Kozarek fiatalabb korában Wittek budai mészárosnál volt székállás s e szerény állásból emelkedett oly magasra s emel másokat is — a század szégyenére — oda.

— Megszökött a völgyégy. M. J. pápai lakos eljegyzett magának Szombathelyen egy világra való kis hölgyet s szerelmi zálogul nem egy, de egész tucat gyűrűt kapott imádotjától. A boldog völgyégy azonban biztos helyre rakta a fényes foglalatokat, t. i. a zálogháza s egyszer csak elutazott. De a szerelem biztos kalauz; emberünk Papára érve egy reggel arra ébredett, hogy szerelme, meg egy rendőrral ezel a kijelentéssel várják: „Tessék választani!” Hogy mit választott a völgyégy, arról sajnálattunkra, még eddig nincs tudomásunk.

— Grófné és műlovar. Párma városát most az a pikáns történet tartja izgalomban, hogy egy férjes grófnő utána utazott egy cirikus hősné, s fölajánlotta szívét és kezét. Midőn azonban az istálló-gorombasággal erkölcsi prédikációval választott, hazautaztatban a grófnő öngyilkossági szándékából kiugrott a vasuti kocsi, szrencsére azonban csak lábát sebesítette meg.

— Othello hivatalnok volt. A Péter vározt megjelenő „Souffleur” színházi lap a következő érdekes esetet közli: Egy orosz vidéki szinpadon Shakespeare „Othello”-ját adták, Othello szerepét a színész az orosz belügyminiszterium hivatalnokai egyenruhájában adta. Ez roppantul fel-dühösítette az előadáson jelenlevő rendőrmestert, ki felvonás végével a szinfalat mögé sietett, s a mi rosszat sem sejtő Othellora így rivalt rá: „Uram, hogy mészeli ön, mint komédiás Othello alakjában belügyminiszteriumunk hivatalos egyenruháját viselni?” A szegény színész kezdetben nem tudott szöhoz jutni, később azonban ezt a feleletet eszelte ki: „Engedjen meg nagyságod, mondá a színész, hiszen Othello kormányzó volt!” — „No persze”, mondá mérgesen a rendőrmester. „No hát a kormányzó, mint hivatalnokok mégis csak a belügyminiszterium alatt állanak...” mondá nyugodtan a színész. — A rendőrmester szitkozódva hagyta el a szinpadot s a darabot békésen játszották végig.

Kézrekerült rablógyilkos Bécsből jelentik, hogy Parusek Aloisia gyilkosát nemrég elfogták. A gyilkos neve Prikozovics József malomházi sopronmegyei születésű 30 éves horvát mészáros legény. Vallomása szerint az inség hajtotta arra, hogy a kéjhölgyet megölje és kirabolja. Bécsi lapok a gyilkosról a következőket jelentik: Prikozovics még kis gyermek korában ment Bécsbe, hol mészároságot tanult; katonai szolgálata után visszatért mesterségéhez, s Bécsben és külvárosiban sok mészárosnál szolgált; pontos és lelkiismeretes munkás volt, kinek a törvénsszékkel vagy rendőrséggel soha nem volt baja 1877 telén megismerkedett Janis Jozefa faczár szolgálóval, a kivel aztán összeállott. Nem sokkal ezután azonban elvesztette keresetét, és sehoggy sem tudta visszanyerni. Tavaly decemberben atyja lett egy

gyermeknek, ki most 11 hónapos. E gyermek születése, kiről szintén neki kellett gondoskodni, csak rosszabbá tette helyzetét. Prikozovics, hogy övét az éhségtől megóvjá, az utóbbi időben napszámra járt, de ezzel nem tudott eléget keresni. 20-én este, midőn a munkából hazafelé ment, találkozott az utcán Aloisiával. A lányt ezelőtt sohasem látta, azonban követte azt lakására, a hol egy mészáros-késsel formaliter levágta. — A gyilkoló szerszámot P. lakásán megtalálták egy ládafiában, a késen friss vérynnyomok voltak. Az ékszereken s némi kevés késpénzen kívül a gyilkos egyebet nem rabolt el. Az ékszerre kapott zálogköcsön egy részével adósságait fizette ki, a többi pénzt megtartotta magánál. Elfogatásakor egy 5 forintos államjegye s mintegy 2 frtnyi aprópénz volt még nála. Elfogatása egy gyáros feladása következtében történt; P. ugyanis, egy látszik lelkiismeret-furdalásban szenvedvén, a gyárosnak, kinek dolgozott, bevallotta, ha nem is a tettet közvetlenül, de azt, hogy a kérdés ékszerreket ő adta zálogba. A gyáros aztán azt a vallomást közölte a rendőrségnek. A gyilkos elfogatván, bűnét a rendőrség előtt már bevallotta.

— Korteskedés. K... on történt és pedig most legközelebb, mikor a polgármestert választották. Erősen folyt a korteskedés az ellenzék és a főispán jelöltje között. Természetesen a dikkciók sem hiányoztak. A főispán jelöltje a választás előtti napon nagy értekezletre hívta meg a polgártársakat „pártkülönbég nélkül.” Meg is jelentek a hívásra sokan. A sok között ott volt Iczig az árendás is, az ellenzék jelölt egyik legbuzgóbb kortese. Fölállt az asztalra a gyűlést összehívó s rágyújt egy hatalmas beszédre. „Sze-gény a város, polgártársak! Sok a deficitje. Ha-nem ha engem választanak meg, én a fizetésemből 500 forintot viszszaadok a városnak és csak eze-ret tartok meg magunknak!” „Nagy szó!” bólinta-nak a beszédhez mindenfelől. — Mondok én annál nagyobbat! kiált oda Iczig. Engem választszanak meg polgármesternek; én meg azonkívül, hogy ingyen hivataloskodom, fizetek a városnak a hiva-talomért ezer forint árendát egy esztendőre! Nevet-tek — és a nevetők mindig urai a helyzetnek. A főispán jelöltje megbukott.

— A „Piros huszonegy.” Van K... on egy ügyvéd, a kit „Piros huszonegy”-nek titulál az egész város aprajagja. A nevére meg joggyakornok korában szerzett érdemeket. Egyszer elküldte a principálisa valami 500 frtos végrehaj-tásra. A szorongatott adós fizetett, s X, a végrehaj-tó és a becsló, mind a kik jól végezték dolgai-kat, beültek a korcsmába — kártyázní. A ferbli járt, a mihez társul szegődött a jegyző ur is. Szó-kás szerint hatoson kezdtek, s öt frittall állították be a legkisebb tételt. Folyt a játék be a késő éj-szakába, s X-ünk nemcsak a maga pénzét vesz-tette el, de a behajtott 500 frtot is. Másnap kérdi a principálisa, hogy mi újság a rábizott dologban? „Az adós fizetett.” „Hol a pénz?” „Nincs.” „De ha fizetett?” „Ott van Z... jegyző urnál.” „Mért van ott?” „Neki vesztettem el.” „Neki? Hogy mi-kép? Beszéljen érthetően!” „Hát elvesztettem ne-ki — ferblin.” „Mind?” „Mind és mind — egy blatton.” „Oh maga... maga... Hogy tudta azt a tömérék pénzt egy blattra föltenni?” „Hogy a fenébe ne tudtam volna, mikor — piros huszon-egy-em volt.” „Es nem jött semmi rá?” „Zöld husz.” „Hagyjon föl vele, barátom — mondá fejét vakarva a principális; — nekem is mindig ilyen malheur-jeim vannak.” X ur föl is hagyott vele, hanem azért mégis — „Piros huszonegy”-nek hív-ják őt még ma is.

4-ik közlemény

a zágoni szegényekháza részére tett szives adakozásokról.

A husvéti ünnepekre: Demeter Gizella egy lepény, Henter Józsefné egy lepény, Kocsis Anna egy lepény, András molnárné egy lepény, Bartha Ferencné egy meszely pálinkát, 6 lepényt. Mircse Ferencné egy kalács, Gazda Lászlóné félvéka rozs. Lovász Rózi halála alkalmával egy szalmazsákot egy párnát héjál, egy pár csizmát, egy gypjuru-hát Balog Lajosné egy inget. A pünköszt ünnep-ekre: Henter Józsefné egy lepényt, Demeter Giza egy lepény, Rozsnyai Jánosné egy lepény, Földes Anna egy kenyér, egy kupa borsó, Mircse Fe-rencné egy lepény, Balog Lajosné egy kalács és tizenkét krajczár, Földes Józsefné 2 keskenőt, Vil-csenkét egy pár topánt, Albu Istvánné egy szal-mazsákot, egy lepedőt, Kocsis Anna 1 posztó fel-sőt, Mircse Ferencné egy kötényt. Karácsoni aján-dékul 2 kiló husra pénzt, 7 sing kalmuk, 7 sing gyolcs, egy köténynek való, 7 sing vászon, 4 pár csizma, 4 karton keskenő.

Ezen jóindulatu szives adakozásokat, mint az illetők humánus gondolkodásának, emberbaráti ne-mes érzületének bizonyosságait, nyilvános elismerés sel köztudomásra hozni kedves kötelességűeknek ismertük.

Zágon, 1879 február 3 án.

B. Szentkereszty Stephánia, Szabó Károly,
elnök jegyző.

Ny. Bernstein Márknal Seps-Szentgyörgyön.

PIACZI ARAK Sepsi-Szentgyörgyön 1879. november 10-én.

Egy hec t o l i t e r	Buza	legszebb	8.81
		közepes	8.50
		gyöngébb	8.20
	Rozs	legszebb	5.10
		közepes	5.—
	Árpa	legszebb	4.50
		közepes	4.—
	Zab	legszebb	2.70
		közepes	2.50
	Törökbuza		4.10
Kilogramm	Kása		9.—
	Borsó		7.—
	Lencse		8.—
	Fuszulyka		4.—
	Lenmag		—
	Burgonya		1.—
	Marhahús		—42
	Disznóhús		—44
	Juhhús		—
	Faggyu (friss)		34.—

Hivatalos árjolyamok a budapesti dru- és értéktörsz-dén 1879. november 12-án.

Magyar aranyjáradék	95.15
Magyar vasuti kölcsön	113.50
Magy. kel. vasúti államkötv. I. kibocsátás	73.75
Magy. kel. vasúti államkötv. II. kibocsátás	85.75
Magyar kel. vasúti államkötv. 1876. évi	77.50
Magyar nyeremény-sorsjegy-kölcsön	104.25
Magyar szőlődezsnaváltási kötvény	90.—
Magyar földterhermentesítési kötvény	88.—
Magy. földterherment. kötv. záradékkal	86.—
Temes-bánati földterhermentesítési kötvény	86.50
Temes-bánati földterher. kötv. záradékkal	85.—
Erdélyi földterhermentesítési kötvény	85.—
Horvát-szlavon földterherment. kötvény	—
Oszták járadék papirban	88.40
Oszták járadék ezüstben	70.60
Oszták járadék aranyban	80.75
1860-iki államsorsjegyek	126.50
Oszták-magyar bankrészevény	838.—
Magyar hitelbank-részevény	255.—
Oszták hitelintézet-részevény	260.—
Ezüst	—
Cs. és kir. arany	5.57
20 frankos arany (Napoleon'dor)	9.30
Német birodalmi márka	57.55
London (3 havi váltókért)	116.50

Felelős szerkesztő: Málk József.

Kiadótulajdonos: Bernstein Márk.

Sz. 3137. közg.
1879.

Hirdetmény.

A sepsi-szentgyörgyi városi tanács részéről ezennel közhirre tétetik, hogy a város tulajdonát képező DACZÓ-féle telken levő rozszat csűr, szén és törökbuza-kas farészei, — ugyszintén a három zselierház folyó évi novemberhó 16-án délutáni 3 órákor készpénz fizetés mellett árverezés útján a legtöbbet igényelőnek el fognak adni.

Sepsi-Szentgyörgyön, 1879. november 9-én

A városi tanácstól

Császár Bálint,
polgármester.

1—2

Arverezési hirdetmény.

Alattirt községi előjáróság által közhirre té-tetik, miszerint Nagy-Borosnyó nagyközségben, mint szabad joggal bíró heti- és országos vásáros helyiségben, a szesz és pálinka árulhatási jog a községi korcsmaházal együtt; a sör, piaci bel-vám és baromczédula írás, egy szóval mindennemű piaci jóvedelmek külön-külön a jövő 1880-ik köz-igazgatási folyó egész évre folyó 9 év novem-berhó 25-én délelőtti 9 órákor Nagy-Borosnyó községvárszánál tartandó nyílt árverezés útján haszonbérbe fog adni, a mikor is zárt írás-beli ajánlatok a kikiáltási árnak 10%-ával, mint bánatpénzzel ellátva, elfogadtatnak.

A kivenni szándékozók a bérleti feltételek felől addig is a községi előjáróságnál felvilágosi-sítást nyerhetnek.

Nagy-Borosnyón, 1879. október 25.

KÓNYA SÁNDOR, Id. SZABÓ LAJOS,
községi jegyző. helyettes bíró.

3—3